

ציפור פּרוּמְקִין

בִּישְׁמָה גּוֹנֵבֶת אֶת הַגְּבּוּל

אִיּוֹרִים: לִירוֹן פֶּהוּ

הוֹצֵאת צִילִי

פָּרָק 1 לֹא כָּל כְּנִיסָה צָרָה הִיא פֶּתַח לְצָרָה

מִטְּאֵטָא עֵקָם וַיֵּשׁוּ טָס בְּשִׁקְטָא בְּלִילָה הַחֲשׁוּפָה. הוּא הִתְחִיל
אֶת הַמַּסַּע בְּשַׁעַה שְׁהַשְּׂמֵשׁ שְׁקַעָה, רַחַף מֵעַל גְּבֻעוֹת אֲחָדוֹת
וּמֵעַל נַחַל לֹא עָמַק שְׁכַמָּה עֲצִי עָרְבָה הִתְכּוֹפְפוּ מֵעַלְיוֹ וְשָׁלְחוּ
עֲנָפִים לְתוֹכוֹ, כְּאֵלוֹ רָצוּ לְדוּג אֶת הַשְּׂתַקְפִּיּוֹת שְׁלָהֶם מִן
הַמַּיִם וּלְיַבֵּשׁ אוֹתָן לְפָנֵי הַשֶּׁנֶה. הוּא חָצָה אֶת הָעָרוֹץ לְאָרְכוֹ
וּפָנָה שְׂמֵאלָה לְעֵמֶק יָרֵק בֵּין שְׁנֵי הָרִים. כָּאֵן נִכְנַס לְתוֹךְ יַעַר
עֲבוֹת, וּבּוֹ כָּבֵר נַעֲשֶׂה חֲשׁוּפָה מְאוּד. הוּא נֶאֱלָץ לְהֵאָט אֶת
טִיסָתוֹ כְּדִי שְׁלֹא לְהַחְבֹּט בְּעֲנָפִים שְׂצָצוּ מוּלוֹ לְלֹא אֲזַהְרָה,
אֲבָל מִשׁוּם שְׁהִיָּה עֵקָם כָּל כֹּף הוּא נֶחְבֹּט בָּהֶם בְּכָל זֹאת.
”אֵי, אַח, אָאוּ! תִּזְהַר, אָנִי... אַח! עוֹד תִּחְטֹף מִמֶּנִּי...”

אָאוּ!”

אִם הָאֵף שָׁלוֹ חֲמַק מֵהֶם הֵם מְשָׁכוּ בְּזַנְבוֹ, וְאִם הַזְּנָב חָלַף
בִּינֵיהֶם לְלֹא פָּגַע, מִיָּד הִחְטִיף לוֹ הָעֲנָף הַבָּא סְטִירָה כּוֹאֶבֶת

יֵשֶׁר בְּאִמְצַע הַפְּרָצוּף. הַמְטָאָטָא נֶאֱנָק, אָף הוּא לֹא הָיָה הַיְחִיד. גְּנִיחוֹת חֲנוּקוֹת נִשְׁמָעוּ מִדֵּי פַעַם גַּם מֵעֲלָיו. הַרוֹכֶבֶת שָׁעַל גְּבוֹ נֶאֱבָקָה בְּאוֹתָם עֲנָפִים בְּדִיוֹק.

לְאַחַר שָׁעָה אַרְבָּה נָחַת הַמְטָאָטָא בְּקֶרְחַת יַעַר, וַיַּעַל גְּבוֹ קִפְצָה בְּאַנְחַת רוּחָה מְכַשְׁפָּה צְעִירָה. שָׁמָּה הָיָה מִזֵּל, לְיִתְרֵי דִיוֹק מִזֵּל בֵּישׁ, וּבִקְצוֹר: בֵּישְׁמָה. הִיא שִׁפְשֻׁפָּה אֶת הַחֲבָלוֹת בְּגוּפָהּ וּפְלִתָהּ מִשְׁעָרָה הַמוֹנִי עֲלִים וְעֲנָפִים קְצָרִים וְקוֹצָנִים שֶׁנִּתְקְעוּ בּוֹ.

”אֲפֹשֶׁר לִבְנוֹת מִזֶּה קוֹ, רְטֹנָה. הַמְטָאָטָא לֹא עָנָה לָהּ. לִפְנֵי שֶׁהֵם יֵצְאוּ לְדֶרֶךְ הָיוּ בְּזָנְבוֹ שְׁנֵי זָרְדִים, וְעִכְשָׁו נִסָּה לְהַנִּיעַ אוֹתָם בְּעִדְיָנוֹת. רוּחַ לוֹ כְּשֶׁגָּלָה שֶׁהֵם עֲדִין שָׁם. מִמָּשׁ מוֹלֵם עֵמֵד עֵץ רַחֵב, וְחֹר גְּדוֹל פְּעוֹר בְּגִזְעוֹ. מִן הַחֹר בָּקַע אוֹר קְלוּשׁ, מְהֵבֵהב. בֵּישְׁמָה הִצִּיצָה פְּנִימָה בְּהַסּוֹס. ”זֶה זֶה, נִכּוֹן?”

הַמְטָאָטָא פָּצָה סוּף-סוּף אֶת פִּיו. ”זֶה זֶה, אֲשֶׁר. בֵּישְׁמָה הֶעֱבִירָה מֵעַל שִׁפְתַּת הַחֹר רֶגֶל וְעוֹד רֶגֶל וּבֹרֶרְגַע נִבְלָעָה בְּפָנִים, כִּי צִדּוֹ הַפְּנִימִי שֶׁל הַגִּזַּע הָיָה חָלָק וּמְמֹרֵט - הַרְבֵּה תַחְתִּים וַיִּשְׁבְּנִים (אוֹ סִפְגָּנִיּוֹת וּפְרָצוּפוֹנִים, כְּפִי שֶׁהֵם נִקְרָאִים בְּקֶרֶב הַמְכַשְׁפוֹת) הֶחֱלִיקוּ עֲלָיו בְּמִשְׁוֹ הַשָּׁנִים. לֹא הָיָה דְבַר חָלָק מִמֶּנּוּ בְּעוֹלָם כָּלוּ - לֹא מְגִלְשֵׁת מַיִם, לֹא

חֲלוּקֵי נַחַל וְאַפְלוֹ לֹא רָאִי קֶסְמִים. הַמְטָאָטָא נֶאֱנָח, תַּחֲב פְּנִימָה אֶת אָפוֹ וְהֶחֱלִיק גַּם הוּא, אָבֵל לֹא בְּאוֹתָהּ חֲלָקוֹת, כִּי הוּא הָיָה אָרוֹף וְנִקְשָׁה וְלָכֵן נֶחְבֵּט בְּסִיבּוּבִים. ”אִי, אַח, אָאוּ...”

בישמה נחתה על רצפה קשה: אמנם הייתה זאת אדמה, אבל היא אבדה כל דמיון לאדמת היער הרכה ושופעת העשב שמעל ראשיהם. היא הדקה תחת כפות רגלים רבות מאוד שצעדו, רקעו או רקדו עליה.

המטאטא הגיח אחריה והיא תפסה בו בדיוק כשבקע מן הפתח. אבל כשהסתובבה לסקור את המקום היא בלעה את הרק בעצבנות, כי מולה עמד יצור גבוה ממנה אף במעט, שתקע בה מבט משתומם ברגע הראשון, וקודר ברגע הבא. שפמו השמוט, עיניו הקטנות, חטמו הנורד והבולט, אזניו הבולטות וזנבו הדק שהתרוצץ מאחוריו, שוו לו מראה של עכברוש מגדל. רגליו היו מעקלות כמו סוגרים, כאלו רצה לשים ביניהן את מטמוני העולם ולדגר עליהם כמו פינגווין שדוגר על ביצה, והוא לבש מעיל ירק, ארוך מאוד, שנועד ללא ספק לכסות על המטמון הגנוב ולהסתירו. כן, לא הייה ספק - זה הייה שדון.

”מכשפה!” הוא קרא.

מאחוריו ומצדדיו ישבו עוד המוני שדונים. כלם הפסיקו את עסוקיהם ותקעו בה עינים - מצמצמות, מתפלאות, נדהמות, קודרות, משפלות מתחת לכובעים רחבים או מציצות בערמה מעל צווארונים מגבהים.

כמה שדונים חשפו שני זהב או סתם ניבים מחדדים, אבל בישמה נוכחה לדעת שאין להם שום פונה לצחק.

היא קפאה על עמדה ואצבעותיה התהדקו סביב המטאטא בכוח. מבין שניה, בלי להזיז כמעט את השפתים, סננה, "אמרת שזה זה!"

המטאטא נאנח ורמז בעינו האחת על שלט עץ משחיר שהיה תלוי במעקם מעל הפתח שדרכו באו. על השלט נכתב:

זה זה - פנדק לשדונים וגר מבחר

"לשדונים!" סננה בישמה. "רציתי פנדק של מכשפות!"
 "את אמרת פנדק," נזר בה המטאטא, שבמצבים כאלה נעשה קפדן להפליא, שלא לומר נוקדני. "סתם פנדק, בלי לפרט. וחויץ מזה, למה שאלת אותי אם זה זה? לפנדק המכשפות קוראים 'זו זו', והוא בצד השני בכלל!"

בישמה שאפה אויר בכעס. התחשק לה להטיח אותו בקיר, אבל היא נסתה להציל את המצב.

"אם זה בצד השני אז בוא נלך לשם," אמרה בשנים חשוקות עדין.

"בצד השני של העולם," אמר המטאטא. "ליתר דיוק, במרחק של שלוש ושלוש יריקות..."

"מרחק יריקה" היה דרכו של המכשפות לחשב מרחקים. בישמה עצמה הצטיינה ביריקות לטוח ארוך. היא נסתה לחשב את המרחק בראשה והסתבכה שוב ושוב עם המספרים, אבל כף או כף הגיעה למסקנה שזה מרחק ממש גדול. בינתיים נגש אליה השדון שקדם את פניה וסקר אותה מכף רגל ועד ראש, ללא שמץ של מבוכה. רגליה של בישמה שקשקו, והיא קוטה בכל לבה שהוא לא שם לב לזה. היא הניפה את המטאטא כמו כידון וחזרה בראשה על כמה מלות פשוף לעת צרה.

רוצים לקרוא עוד?
הספר מחכה לכם בספרייה...

